

W Polsce wprowadzono apartheid sanitarny

16 grudnia 2021

Od wczoraj, 15 grudnia, obowiązują nielegalne, lecz nowe limity osób w miejscach publicznych. W transporcie zbiorowym ma on wynosić 75 proc. obłożenia. Kolejno w restauracjach, barach i hotelach, kinach, teatrach, obiektach sportowych i sakralnych limit został obniżony do 30 proc. Zwiększenie nielegalnie wprowadzonych limitów jest według Niedzielskiego możliwe tylko dla „zaszczepionych”, zweryfikowanych przez przedsiębiorcę za pomocą certyfikatu COVID-19.

Rzecznik Ministerstwa Zdrowia Wojciech Andrusiewicz poinformował na poniedziałkowej konferencji, że nowe rozporządzenie epidemiczne dotyczące m.in. sposobu weryfikacji certyfikatów covidowych pojawi się we wtorek. W poniedziałek rano zostało wysłane na obieg Rady Ministrów – dodał. Andrusiewicz przekazał też, że „w rozporządzeniu pojawi się dokładne wskazanie, na czym ma polegać udowodnienie, czy jesteśmy osobą zaszczepioną, czy mamy certyfikat covidowy”. „Jeżeli od 15 grudnia wchodzi ostrzejsze limity do 30 proc. do restauracji, hoteli, będzie wskazanie, że jeżeli klient zechce wejść ponad limit, jest obowiązany pokazać certyfikat covidowy. Czyli klient jest zobowiązany, jeśli zechce wejść. Jeżeli nie, nie musi niczego okazywać” – powiedział Andrusiewicz.

Przypominamy, że przedsiębiorcy nie otrzymali takiego upoważnienia. Tym samym przedsiębiorca przestrzegający tych nielegalnych zapisów musi liczyć się możliwością nałożenia kar pieniężnych przez Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych, zgodnie z przepisami art. 83 RODO ora z art. 102 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie danych osobowych. Każdy pracownik, który uczestniczyłby w takim procederze, może ponieść odpowiedzialność karną przewidzianą w art. 107 ust. 2 ustawy o

ochronie danych osobowych. Inicjacja przez poszkodowanego postępowania w UDOD0 i złożenia zawiadomienia do prokuratury nie wyklucza prawa dochodzenia przez poszkodowanego roszczeń cywilnoprawnych.

Zasadnym stanie się podniesienie, że wprowadzenie obostrzeń nastąpiło bez delegacji ustawowej.

W związku z zagrożeniem zakażeniami wirusem SARS-CoV-2 ustawodawca podjął działania legislacyjne polegające na zmianie ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi wprowadzane regulacjami szczególnymi, poczynając od ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych.

Konstytucja RP przewiduje także inny mechanizm działania władzy wykonawczej i ustawodawczej. Na podstawie art. 232 Konstytucji RP w celu zapobieżenia skutkom katastrof naturalnych noszących znamiona klęski żywiołowej oraz w celu ich usunięcia Rada Ministrów może wprowadzić na czas oznaczony, nie dłuższy niż 30 dni, stan klęski żywiołowej na części albo na całym terytorium państwa. Przedłużenie tego stanu może nastąpić za zgodą Sejmu. Rada Ministrów nie skorzystała z tej opcji. Uznała, że przyznane jej zwykłe środki konstytucyjne w rozumieniu art. 228 ust. 1 Konstytucji są wystarczające, aby opanować istniejący stan epidemii. Dlatego do uregulowań prawnych dotyczących ograniczeń praw i wolności człowieka i obywatela mają zastosowanie wszystkie konstytucyjne i legislacyjne zasady, obowiązujące poza regulacjami właściwymi dla stanów nadzwyczajnych z Rozdziału XI Konstytucji RP.

W związku z tym w celu wprowadzenia ograniczeń wolności i praw człowieka nie można powoływać się na nadzwyczajne okoliczności, uzasadniające szczególne rozwiązania prawne oraz

okolicznościami tymi nie można usprawiedliwiać daleko idących ograniczeń swobód obywatelskich wprowadzanych w formie rozporządzeń.

Zgodnie z art. 20 ustawy o stanie klęski żywiołowej, zawartym w rozdziale 3 „Zakres ograniczeń wolności i praw człowieka i obywatela” ograniczenia wolności i praw człowieka i obywatela, w stanie klęski żywiołowej stosuje się do osób fizycznych zamieszkałych lub czasowo przebywających na obszarze, na którym został wprowadzony stan klęski żywiołowej, oraz odpowiednio do osób prawnych i jednostek organizacyjnych nieposiadających osobowości prawnej, mających siedzibę lub prowadzących działalność na obszarze, na którym został wprowadzony stan klęski żywiołowej, z zastrzeżeniem art. 24 i art. 25.

Z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP wynika, że ograniczenia w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw mogą być ustanawiane tylko w ustawie i tylko wtedy, gdy są konieczne w demokratycznym państwie dla jego bezpieczeństwa lub porządku publicznego, bądź dla ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej, albo wolności i praw innych osób. Ograniczenia te nie mogą naruszać istoty wolności i praw.

Oznacza to w świetle ugruntowanego orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, że ustawa musi samodzielnie określać podstawowe elementy ograniczenia danego prawa i wolności. Tylko unormowania, które nie stanowią podstawowych elementów składających się na ograniczenie konstytucyjnych praw i wolności mogą być treścią rozporządzenia. W rozporządzeniu powinny być zamieszczane jedynie przepisy o charakterze technicznym, niemające zasadniczego znaczenia z punktu widzenia praw lub wolności jednostki.

Przy ograniczaniu konstytucyjnych praw i wolności na podstawie art. 31 ust. 3 Konstytucji RP kompletność i szczegółowość regulacji ustawowej musi być znacznie zwiększona. Dlatego należy podkreślić, że przepisy stanowione na poziomie

rozporządzenia, oprócz tego, że nie mogą regulować podstawowych konstytucyjnych wolności i praw, muszą także spełniać warunki określone w art. 92 ust. 1 Konstytucji RP. Rozporządzenie musi w związku z tym zostać wydane przez organ wskazany w Konstytucji, na podstawie szczegółowego upoważnienia zawartego w ustawie i w celu jej wykonania.

Z powyższymi regułami zerwano jednak wprowadzając przepisy związane z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem epidemii wywołanej wirusem SARS -CoV-2. Całość ograniczeń wolności i praw została przeniesiona z ustawy do rozporządzenia. Byłoby to dopuszczalne w przypadku ogłoszenia stanu klęski żywiołowej. Art. 21 i art. 22 ustawy o stanie klęski żywiołowej określa, bowiem niezbędne ograniczenia wolności i praw człowieka i obywatela w przypadku wystąpienia stanu klęski żywiołowej. Z kolei art. 5 ust. 2 ustawy o stanie klęski żywiołowej pozwala Radzie Ministrów określić w rozporządzeniu, w zakresie dopuszczonym art. 21 i art. 22, rodzaje niezbędnych ograniczeń praw i wolności.

Zamiast tego prawodawca wydał akty prawne rangi rozporządzenia, czyli akty rangi niższej niż ustawa, po to, aby ograniczać w czasie epidemii podstawowe wolności i prawa człowieka.

Z perspektywy art. 92 ust. 1 Konstytucji RP zasadnicze znaczenie ma to, że zawierające upoważnienie ustawowe dla Rady Ministrów do wydania rozporządzenia przepisy art. 46b pkt 2-13 ustawy o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi nie zawierają jakichkolwiek wytycznych. Z art. 92 ust. 1 zdanie drugie Konstytucji RP wynika, że upoważnienie powinno określać organ właściwy do wydania rozporządzenia i zakres spraw przekazanych do uregulowania oraz wytyczne dotyczące treści aktu. Przez „wytyczne” należy rozumieć merytoryczne wskazówki dotyczące treści norm prawnych, które mają znaleźć się w rozporządzeniu. Jeśli natomiast ustawodawca decyduje się, tak jak w tym przypadku, na przekazanie do uregulowania w rozporządzeniu szeregu

zagadnień, to równocześnie powinien określić odrębnie wytyczne dla każdego z tych zagadnień (por. wyroki Trybunału Konstytucyjnego z dnia 26 października 1999 r., sygn. akt K 12/99 i z dnia 3 kwietnia 2012 r., sygn. akt K 12/11).

Źródło: LegaArtis.pl